

S Martinus natus est in urbe Sabaria Pannoniæ, quæ sita est non procul à Bresburga infra Viennam Austriæ. Habebat ea urbs, quæ Claudi Imperatoris Colonia fuit, suum nomen à flumine Sabaria, qui per mōtium fauces infra Viennam eam urbem præterfluit. Ibi Christianis & Germanis parentibus ortus, in optimis disciplinis educatus fuit. Postea Ticini in Italia aliquandiu permansit. Cum autem eo tempore, anno trecentesimo sexagesimo, Iulianus Apostata contra Alemannos bellum gereret, atq; equestri loco natos ad olescentes ad bellum cogeret, etiam Martinus in militiam ascitus est. In ea Romanæ reipublicæ fidelem operam præstitit, atq; suam corporis & animi fortitudinem aliquoties declaravit. In Ambianorum urbe ad Somam fluuium media hyeme in platea ei obuiam venit mendicus nudus, quem pleriq; surdis auribus præteribant. Huic mendico ipse partem sagi militaris, quo iorte amictus erat, gladio abscissam attribuit. Sequenti nocte Christus illo ipso sago indutus ei apparuit, atq; angelis narrauit, se hac ueste à Martino donatum. Cum hanc uisionē percepisset, atq; amaret uirtutes & ueram religionē, ipseq; Iulianus à Christiana doctrina defecisset, consuetudinis Imperatoris pertæsus, discedendi ueniam impetrauit, atq; in patriam rediens sacris literis operam dedit. Intellexerat autem tum S. Hilarium in Gallia eruditione & pietate alios omnes superare: itaq; ad eum proficiscens, per aliquot annos familiariter cum eo uixit. Eo tempore Arriani mirum in modum Ecclesiam lacerabant, atq; Imperatores suas partes defendentes habebant. Verùm Martinus à Hilario institutus Arrianis constantissimè restitit, atq; Occidentalis Ecclesiæ fidem retinuit de filio Dei, quod ni mirum is & persona existat.